

Školitelský posudek BP: „Donchuanovská tematika ve finské literatuře“
Kandidátka bakalariátu: Lenka Khýrová

Za téma své BP si Lenka Khýrová zajímavě zvolila pojednání o svůdnících čili „donchuánech“ ve vybraných dílech finské literatury. Nejedná se tak o práci s cílem vytvořit jakýsi výčet finských autorů a jejich děl, v nichž se tyto postavy vyskytují, nýbrž o studii pracující především s interpretací několika textů – i když ani formě výčtové se LK nevyhne (srov. *Úvod*; dále kapitola 6: *Další díla finské literatury reflektující donchuanovskou tematiku*). Takováto koncepce velmi vhodně kombinuje přístup interpretační a přístup kompilační, neboť je schopna jak pojmut donchuanovskou tematiku v jejím širším celku, tak podrobně analyzovat tři její výrazné texty, pocházející v podstatě ještě z doby počátků finské literatury v moderním slova smyslu.

V úvodu pisatelka seznámí svého čtenáře s cíli práce, a i když se mi zdá, že zde tematicky mírně přeskakuje, je jasné, kam svým psaním směřuje. Vynikající je kapitola 2: *Don Juan – původ legendy, charakteristiky, nejznámější literární zpracování*, kde se LK věnuje genezi postavy DJ a jeho charakteristice; zde je potřeba vyzdvihnout význam mezinárodního literárního kontextu, který tak nezůstal opomenut. Srovnání Dona Juana s postavou dalšího svůdníka Casanovy poskytne pro další kapitoly užitečný metodologický rámec; dalším takovým budou postupně se vyprofilovávající linie lemminkäinenovská a nelemminkäinenovská. Jak totiž zní jeden ze závěrů práce, ve finských dílech s touto tematikou se, zjednodušeně řečeno, protnul vliv tzv. malé tradice (*Kalevaly* a postavy Lemminkäinena), a tradice velké (evropské, potažmo světové literatury, vlastního Don Juana či Casanovy) – i když ani tyto dvě tradice nelze vidět naprosto odděleně, neboť v malé tradici je shledáván vliv textů okruhu bohatýrů z ruských bylin.

V dalších kapitolách (3, 4, 5) se již LK věnuje vlastní analýze v konkrétních textech. Co se týče jejich výběru (*Kalevala*; Linnankoskiho *Laulu tulipunaisesta kukasta* a dvě z Kilpiho povídek), není možné prezentovat jakékoliv námitky. Kapitoly obsahují i úvodní informace týkající se příslušného autora a jeho celkového díla. Analýza LK je důkladná a je zjevné, že byla pečlivě promyšlena; čtenář se tak dozví vše podstatné pro svůdcovské téma v těchto literárních dílech. Příslušný obsah zde v posudku netřeba opakovat.

Kapitola 6 (*Další díla finské literatury reflektující donchuanovskou tematiku*) je dalším důkazem, že – jak již bylo zmíněno – LK nechápe svou analýzu izolovaně, ale že je schopna ji pojmut – vedle zmíněného kontextu mezinárodního – i v celku literatury finské. Kapitola tak může sloužit (vedle výčtu nejmodernějších finských donchuanovských děl z úvodu) jako odrazový můstek pro případné další literární studie.

V kapitole 7 (*Závěr*) dokáže pisatelka samostatně srovnávací metodou i na bázi svých dalších poznatků ze studia finské literatury na FF UK v Praze vyextrahovat zajímavé a relevantní obecné závěry vyplývající z jejího materiálu, a to v rozsahu více než 2 stran, ve srovnání s dosavadními bakalářskými pracemi předloženými na našem oboru větším. K tomu zajisté přispěla i koncepce dílčích závěrů po každé kapitole a jejich následné usouvztahování.

Je třeba dále ocenit, že práce vykazuje naprosté minimum překlepů, což je jev v dnešní době již zřídka (za to minimum jen: *Tiera* či *Tiara*, ss. 44, 49). Jako nedostatek naprosto marginálního rázu lze chápat to, že se na s. 24 čtenář nedozví letopočet vydání Linnankoskiho díla v originále, na s. 35 by překlad Kilpiho díla z roku 1937 nejspíše byl „*Do farní obce*“.

Práce je ve svém globálu psaná srozumitelně, nicméně bylo-li by možné pisatelce něco doporučit, pak ještě další zjasnění způsobu vyjadřování. Na několika místech mám např. dojem, že LK načrtne jistou informaci a úplně ji nedokončí; aby čtenář jasně pochopil, co pisatelka míní, hodilo by se někdy například uvést „paradoxně“, aby záležitost nebyla vnímaná jako protimluv. Toto by si možná vyžádalo podrobnou diskusi nad konkrétními příklady, a připouštím, že se může jednat i o můj vlastní čistě subjektivní faktor.

Uvedeme však přesto konkrétní příklad: na s. 13 se čtenář dozví, že dnešní chápání pojmu „donchuanovský“ v sobě kombinuje vlastnosti Dona Juana i Casanovy, a následuje citát v tom smyslu, že erotický muž naší doby se podobá spíše Casanovovi než Donu Juanovi. Citát zde ale informaci neilustruje, nýbrž rozvíjí v tom smyslu, že moderní Don Juan je už spíše Casanova - což by si zasloužilo podle mého názoru explicitnější reflexi.

Je jinak nepochybné, že zpracování je zdařilé a že práce LK zcela – i svým rozsahem - postačuje pro nároky kladené na BP.

Navrhuji schválení BP a hodnocení stupněm *výborně*.

7. září 2013

Mgr. Jan Dlask, Ph.D., vedoucí práce